Vervolg van pag. 4

Even verschrikt ze . . . om de menschen.

Het is haar nochtans wonderlijk zalig te moede, of een hemel van geluk voor haar opengaat bij zijn liefkozing. En zij, die nog daareven erover zat te denken, of het wellicht toch maar niet beter was, hun engagement te verbreken, vóór het léed kwam . . . .Léed? Léed? Als het al komen moest welaan, zij zou het erop wagen. Ze voelde zoo hevig, zoo hevig, dat ze van hem hield. Waarom zou ze hem dan prijsgeven? Waarom zou ze haar liefde opofferen? Hij offerde zich toch ook niet op door bij haar te blijven. Haar wantrouwen was ongegrond; zij dacht te veel op alles door; mocht hij niet eens met andere meisjes of vrouwen spreken? Het was bespottelijk, en pijnlijk voor jezelf en voor den ander die jaloerschheid. Zij voelde toch zoo zeker, dat hij haar innig liefhad. . . Welnu, dat juist is mijn kracht, zoo hield ze zichzelve voor, hij houdt van me, en ik hecht hem elken dag meer en meer aan me. Zoo behoud ik hem; waarom een dwaze edelmoedigheid aan den dag leggen, die heelemaal niet met mijn aard strookt. Ik heb het geluk eindelijk gevonden, en ik houd het vast. Ik heb genoeg geleden. Ik wil niet méér lijden . . . . Ik wil gelukkig zijn en bewust daaraan zelf meewerken. Me niet meer overgeven aan mijn liefde, in een naïef geloof aan al die illusies, waarmee jonge meisjes hun toekomst tooien. Zou dat niet wat dom zijn, op mijn leeftijd, na al mijn ervaring? Ik wil bewust aan mijn eigen geluk medewerken, niet in dwaze buien van verliefdheid of neerslachtigheid mezelf wegwerpen . . . . Dit is alles zwakte. En ik wil sterk zijn. Ik wil zóó leven, dat ik onze verhouding beheersch, ik, niet hij; ik wil denken bij al wat ik doe, ik wil de juiste verhouding bepalen tusschen liefde geven en liefde ontvangen: ik wil, redelijk denkend, en overwegend wat me te doen staat, mezelf ondanks de paar jaar verschil in leeftijd zoo begeerlijk maken, dat ik hem volkomen onmisbaar word voor zijn bestaan . . . . één van beiden moet zoo'n verhouding beheerschen; die ééne zal ik zijn; mijn aanleg wijst me daarop aan: hij met zijn onberekende handelingen zijn goedheid, liefheid, zijn overgave, zijn hartstochtelijkheid; hij zonder eenige zelfcritiek, is daartoe volkomen ongeschikt . . .

Zoover was zij gevorderd met haar denken, toen de voorstelling ten einde was.

De Vereeniging „Ons Huis" te Amsterdam heeft, wederom evenals het vorig jaar, haar openluchtschool geopend. Door dat er van verschiliende zijden nogal steun ontvangen werd, is 't aantal deelnemers zóó groot, dat niet alleen den Tolnuis tuin maar ook den tuin van Frankendael in de Watergraafsmeer voor dit sympathieke werk in gebruik genomen werd. Spelende in de openlucht wordt er geleerd door de peuters, die anders in krotten en sloppen hun vacantie in verveling doorbrengen, dikwijls den geheelen dag aan zichzelf overgelaten omdat vader en moeder uit werken zijn. Op de foto hierboven ziet men de kleinen onder geleide naar de Openluchtschool trekken.

(Drie maanden later.)

Het is druk in de tea-room van Marchal, als altijd in het middaguur. Al de tafeltjes zijn omringd van babbelende en lachende dames en kinderen, die hier bij zalige kopjes thee en dierbare gebakjes van de beslommeringen der wandelingetjes en boodschappen verpoozen. Onder de schaarsche heeren treffen we ook Joost van Looswijk. In zijn keurig wandelcostuum van bruin flanel en zijn bont zomerhemd komt zijn knap, aardig uiterlijk te beter uit. Menigen blik van welbehagen werpen de omringende dames naar zijn kant, maar hij let daar nauwelijks op. Een enkele maal wanneer hij een blik opvangt en zijn oog wat langer op de kijkster rusten blijft, schrikt hij toch ook weer ineens zelf daarvan. Snel wendt hij dan het hoofd af, en wederom naar Loes, die naast hem zit.

Er is voor wie hem goed gadeslaan, iets veranderd in zijn gansche houding sedert dien avond in de opera. Zijn open, vrijmoedige beminnelijkheid lijkt verminderd, iets van een vage gedwongenheid schijnt ervoor in de plaats getreden; het best bespeurt men dat wanneer hij Loes aanziet, dan komt er een soort van onderworpenheid in zijn gelaatstrekken, het best te omschrijven als onderwerping in-toegewijde-liefde, aanbidding bijna. Zij, daarentegen, heeft een koeler houding dan vroeger; geen zachte toegenegenheid, veeleer heerschzucht is het, wat uit haar gansche doen spreekt en toch ook weer niet de strenge, barre heerschzucht, die afschrikt en vervreemdt, neen het is de lenige heerschzucht, die zich naar de omstandigheden soepeler of strenger toont, het is de berekening, met het doel van heerschen voor oogen. Haar gelaat lijkt krachtiger doch aan haar schoonheid schaadt dit niet; de wat donkerder-omlaaggehouden wenkbrauwen en de meer gesloten mond voltooien als het ware haar trotsche schoonheid die eerst wellicht nog te aarzelend van uitdrukking was; het lijkt of er den laatsten tijd zoowel in- als uitwendig iets aan deze vrouw is toegevoegd, wat haar eerst thans tot een volledige persoonlijkheid gemaakt heeft.

„Wil je nog een kop?" vraagt ze, en met haar slanke witte hand, die onder de schoone veelkleurige ringen wel een schitterende hagedis lijkt, neemt ze zijn kopje om het te vullen.

Hij heeft zonder te spreken eens geknikt.

„Je vloeit niet over van vriendelijkheid," zegt ze met een glimlach.

„Ach, laat mij maar met rust," doet hij wat geërgerd en hij schudt daarbij met de schouders als een verwend kind, dat zijn zin niet krijgt. „Maar, Joost, hoe is het nu?" vraagt ze, en met een koel lachje van den schoonen mond neigt ze tot dichtbij hem.

Hij ziet den gladden glanzenden boog der tanden, en den speelschen gloed van de donkere oogen. En hij heeft een gebaar van toorn over.

„Ach, je plaagt me altijd . . . . altijd met anderen. Die glimlach van je is voor een ieder van mijn vrienden, die maar een vleiend woord tegen je zegt. Je heele houding tegen die lui is te aanmoedigend, te weinig afwerend. Jij kent ze niet zooals ik, en daarom begrijp je niet hoe verkeerd je doet. . . Of misschien ken je ze wel, en dan is het afschuwelijk, afschuwelijk van je, om tegemoetkomend te glimlachen tegen hen, en met ze te coketteeren . . .

„Joost," doet ze op driftigen toon, „je kunt op mijn gedrag geen enkele aanmerking maken, ik . . . ."

„Ach, ik doorzie het spelletje wel, wees daar zeker van. Jij vindt mij eigenlijk 'n knul, 'n lummel, dien je heel wel wat op de mouw kunt spelden. Achter mijn rug lach je me uit, met je vrienden, . . . je intieme vrienden."

„Joost, zwijg, je beleedigt me, wie geeft je het recht zooiets te zeggen . . . ."

„Je geeft zelf aanleiding door je beminnelijkheid tegen al je vleiers."

Loes kijkt hem nu zwijgend aan met een kil trotschen blik en haalt de schouders eens op. Joost zwijgt. Het is of zijn wil onder haar blik vermurwt, of zijn gansche figuur nu allengs verschompelt.

Zonder een woord zitten ze nog een poosje tusschen de vroolijke troepjes van de bezoekers, maar het tumult hindert Joost meer en meer; in zijn verdrietige stemming wordt het hem eindelijk ondraaglijk.

„Zullen we hier weggaan?" vraagt hij aarzelend.

„Zooals je wilt," antwoordt ze onverschillig, op zoo gedempten toon als ware elk woord haar een overbodigheid in dit uur.

Ze verlaten de tea-room. Temidden der kleurige, drukke menigte op straat wandelen ze een poosje onverschillig naast elkander voort. Dan, plotseling, steekt Joost zijn arm onder den hare.

„Wees niet boos, Loes," fleemt hij.

Ze antwoordt niet.

„Ik kan het niet verdragen, dat jij boos ben!"

„Jij met je dwaze scènes, met je jaloerschheid. Ik verdraag dat niet langer. Ik zou op die manier met niemand van je vrienden meer kunnen praten. 't Is belachelijk."

„Maar je geeft toch ook aanleiding" . . . . zegt hij nog aarzelend.

„Zoo? Zoo? vind jij dat?"

En ze keert zich toornig van hem af, kijkt onder het voortgaan niet meer naar hem; haar houding is volkomen als van iemand, die alleen is.

Na een poosje schijnt Joost nu wel geheel bedwongen. Hij nadert haar althans weer.

„Loes, wees nu weer aardig."

„Wees jij aardig . . . ."

„Plaag me toch niet altijd . . . ."

„Jij plaagt mij . . . ."

(Zie vervolg op pag. 10.)

Een openluchtklasse.

Hoe de kleinen zich vermaken.

De kinderlijke, toegewijde jonkman heeft haar hand wederom zacht aangevat, en drukt die; met diep welbehagen beziet hij haar mooi gelaat en lieve gestalte. Dan staat hij op.

Ineens bemerkt hij de jongedame, wier bijzijn hij weder zoo goed als vergeten was; zij heeft haar mantel in de hand, en Joost schiet toe om haar te helpen. Snel werpt de gravin haar pels intusschen om haar schoone schouders.

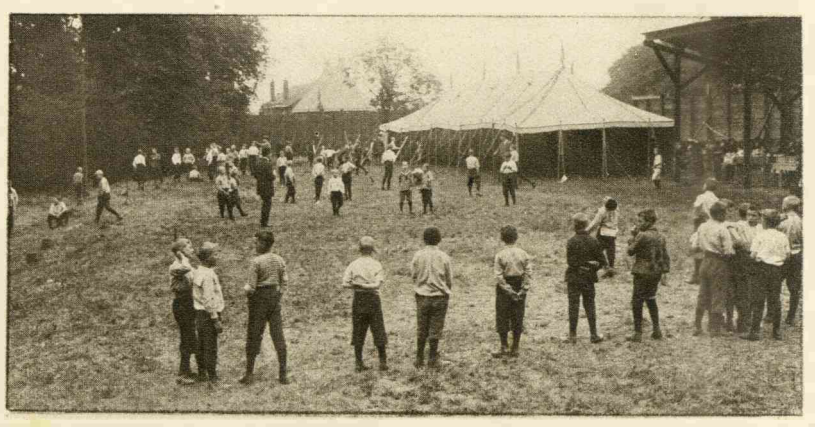
„Pardon, ik had het niet gezien," zoo verontschuldigt hij zich, „kan ik je nog met iets anders helpen?"

„Dank je wel", doet zij onbewogen, doch heel niet op norschen of onvriendelijken toon.

Hij doet zijn jas aan, en beiden verlaten de loge, zonder spreken. Joost is inwendig wat verveeld; zij zal straks in

Allerlei speelgoed is er voorhanden.

Inplaats van langs de straat kwajongensstreken uit te halen, vermaken de jongens zich nu naar hartelust.